

det, de vil. Der har han i »Knights under the Prophet's Banner« efter 2001 skrevet:

Vi vil have fat i en sammenbrudt stat for derfra at skabe kalifatet og indlede kampen med Vesten.

De er på jagt efter en sammenbrudt stat, og det er derfor, de er så ihærdige i Irak. Det er derfor, det er så vigtigt, at det ikke lykkes for dem, men at det lykkes at undgå, at krigen er tabt, og vinde en sejr for demokratiet.

Vanskelig som den må være, er alternativerne værre. Det er jo det, man altid skal se på: Hvad er alternativet? Derfor synes jeg, det er klogt, at Folketinget her bredt beslutter, at vi støtter, at disse negative scenarier ikke bliver til noget, og at vi bruger den omlægning, der er foreslået i beslutningsforslaget – og som jeg er glad for at S er enig i, og hvor jeg også erkender, at Det Radikale Venstre og Socialdemokratiet jo også har haft mange af tankerne, for vi behøver ikke at opfinde den dybe tallerken hver gang – at vi er sammen om, at det her skal lykkes, at krigen og demokratiet ikke må være tabt, og at befolkningen skal have fremgang og fred og ro. Det er så også det, regionens lande har lovet Irak, hvis Irak til gengæld lover at gå ind i den forsoningsproces, som er nødvendig.

Denne etniske konflikt, som er der – der er sunnier mod shiaer, der er Al-Qaeda mod dem alle sammen, der er Iran, der spiller med – gør det alt sammen meget svært. Det har betydet, at der ganske rigtigt er et forfærdelig stort antal flygtninge, internt og eksternt fordrevne, og det er derfor, regeringen også i det samme forslag, som vi har bred tilslutning til, afsætter 100 mio. kr. til at hjælpe dem her i 2007 og op til 100 mio. kr. i 2008.

Jeg vil godt over for hr. Morten Helveg Petersen bekræfte vores forståelse for tolkene: Vi lader dem ikke i stikken. Det sagde statsministeren i øvrigt også til hr. Rune Lund her i Folketingssalen den 11. april 2007:

»... regeringen har jo gentagne gange understreget, at vi ikke vil lade nogen af bataljonens irakiske tolke i stikken i forbindelse med hjemtagningen af den danske bataljon. Og det er selvfølgelig et løfte, vi står ved.«

Det sagde statsministeren her den 11. april, og det står jeg også ved.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ja tak. Det var talen, og så er der en lang række spørgsmål, og den første er netop hr. Morten Helveg Petersen.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Allerførst skal jeg kvittere for, at udenrigsministeren bekræfter den forståelse, som vi har opnået i forhandlingsforløbet her omkring de irakiske tolke. Det er godt at få sat den sag på plads, herunder konsekvenserne af den individuelle behandling af hver enkelt af tolkene, som må finde sted nu. Der har været megen tvivl i medierne om, hvorvidt der var en forståelse, og det bekræfter udenrigsministeren nu her fra Folketingets talerstol at der er. Så langt, så godt.

Kl. 19.55

Det, der er det helt barokke her, er jo selvfølgelig, at ikke mindst amerikanerne argumenterede med, at det var af hensyn til masseødelæggelsesvåben og det var af hensyn til Al-Qaeda, at man skulle gå i krig i Irak. Så virker det, som om udenrigsministeren forestiller sig, at Danmark så er gået i krig på sit helt eget separate grundlag, der ikke har noget som helst med alt det andet at gøre, uagtet at masseødelæggelsesvåben i øvrigt også bliver nævnt i det oprindelige beslutningsgrundlag.

Kernen i det her er, som vi jo har diskuteret hundrede og sytten gange eller mere her i Folketingssalen, at vi andre ville give våbeninspektørerne tid til at afklare, om der var masseødelæggelsesvåben eller ej. Det havde regeringen ikke tålmodighed til, og derfor gik man ind i en krig uden et egentligt FN-mandat. Så til udenrigsministeren kan jeg sige: Ja, det er stærk kost at sige, at man starter på en løgn og slutter på en løgn, men krig er altså også stærk kost.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, men nu er det jo ikke præsident Bush, hr. Morten Helveg Petersen diskuterer med i salen nu, det er faktisk med min ringhed.

Vores beslutningsforslag nævnte, at masseødelæggelsesvåben var blevet brugt. Det er jo en kendsgerning. Det nævnte så alle de resolutioner, han havde siddet overhørig, herunder resolutionen fra december 2002, hvor man sagde, at nu fik han sin sidste chance. Det har jeg sagt i Folketingssalen mange gange, og jeg gentager det igen: Sidste chance betyder sidste chance. Saddam Hussein satsede på, at det ikke var sidste chance, sådan som det jo aldrig havde været over for ham før.

Der er det altså min vurdering, men det kan historiebøgerne jo begynde at beskæftige sig med i de næste hundrede år: Hvad nu, hvis man